

Чорбаджията се оправдаваше съ това, че селянчетъ не го слушале. Въ Кипилово си похапнахме на скоро и наведнѣжъ потѣглихме за напредъ, тѣй като Кипиловчето смѣтатъ до Котелъ цѣли три часа пътъ.

Отъ Кипилово пътя се качи право на горѣ, при което колкото се повече качехме на горѣ, толкова повече азъ можихъ да наблюдавамъ чувствителното промѣняване на температурата, а на самия върхъ студа и острия вѣтъръ ни подѣщаха, че се намираме въ Балкана. Отъ върха пътя спуска на долу и се съединява съ Османъ-Пазарския; отъ тукъ наведнѣжъ завива на дѣно, а слѣдъ малко открива се една котловина, въ която се загнузидилъ Котелъ или Базанъ. На кръстопътя набутахме цѣла тѣлпа пѣшаци хора, събнале да си почиватъ и мо между нѣмъ нѣколко жени. На чена да мърчи, което ни и накара да бързае; азъ вървѣхъ съ доктора Бонева, а Кесяковъ ни надмина още въ Балкана и, възползуванъ отъ превѣсходството на коня си довтасалъ съ видѣло въ града, дѣто натъкмилъ и конакъ. Къщата, въ която се спрѣхме, принадлежи на единъ уважаемъ и богатъ търговецъ, Хаджи Вълко. Въ долния етажъ живѣе самичккъ домакина съ семейството си, на прѣдната страна дюгенъ, а горния етажъ готвѣха за насъ. До дѣто да се прибержѣтъ отгорѣ, Хаджи Вълко ни покани да испиемъ долу по една ракия съ кафе. Въ стаятъ на горния етажъ страшенъ студъ, тѣй шото ний и тримата се натрупахме въ една малка стаячка; по едно време ни донесоха единъ мангалъ съ огънь и нѣколко топли вѣдрани черги. «Това е собствено наше издѣлие!» съ гордостъ обясни домакина.

23-ий ЯНУАРИЙ.

Хаджи Вълковата къща се намира почти срѣщо старата църква, а генералъ Столѣтовъ живѣе на другия край на града, при туку-що искараната, нѣ още несвършена църква. Тукъ трѣбва да се ходи по едни тѣсни и криви съ камъкъ по-стлани улички, нѣ така измайсторосани, шото не дай Боже никому да върви по тѣхъ. Генерала има въ распорѣждането си цѣлъ единъ етажъ, нѣ и той сжщо като насъ живѣе въ